minna ikka tahhaksin, et Jummal sulle päiwi weel peaks andma. Olgo se wihha ennemiune hoomseks, ehk ka teiseks korraks. — Nüüd sai mees selget arro sest, mis naene armastusses talle püdis. Teisel hommikul küsis naene: Mil tänna tahhad eilist wihha ettewõtta? agga mees hakkas temma ümber kaela ja tännas tedda süddamest et olli eile tedda maenitsend ja sega tedda hoidnud mitme patto eest. Armas Jummal nüüd aitis, et mehhe südda ikka pehmemaks sai, ja nende hea rahwa abbiello sai nüüd ikka sedda ennam Jummala mele pärrast ollema.

Moseri ja temma abbiseltsi terweksaminne.

Joannes Jakob Moser, esmalt Hessen-Homburgis agga pärrast Würtemberg'is, monne sure ammeti peäl, on omma ellokäik ka ühhe usso tõetawa tunnistusse asja sest iggawesest tõe-sannast üllespannud et Kristus, kes on Omma Jssa parremal käel, weel iggapääw mailma otsani keige nende jures on, kes Temma sisse ussuwad, ja et Temma keige nende wasto kes on jalloto ja alwatud, agga andwad Temmale au, ja palluwad abbi Temma käest, just nenda, kui sel aial, kui olli ma peäl ellamas, ka tännapääw weel hüüdmas on:

„Sinno usk on sind aitnud!"

„Hohentweilis — ma kirjotan Moseri ennese sannad — ollin minna pusa- ja luwallus wägga woimato. Ühhe kaenla al olli mul kark ja teises käes olli mul kep ja ei woind minna ka sedda wisi suremat, kui agga monne sammo ommast lauast ehk ommast wodist emal kõndida. Ühhel hommikul istusin laua ette, agga karko ja keppi pannin laua peäle, ja luggesin piibli rahutust, kuida Jesus sedda alwatud, kedda Temma jure todi, terweks olli teinud ja andsin ommas süddames Jssandale au, et ka tännapääw Omma au järre pealt